

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Epistolam B. Pauli ad Romanos

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

25. Traditus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39447

nationes vocandæ erant, & omne semen Abrahamæ per imitationem fidei Abrahamæ censendum fuit. Quare & Calvinus particulam illam, *omni semini*, penitus hoc loco neglexit.

25. *Traditus est propter delicta nostra, & resurrexit propter iustificationem nostram.*

Docet luculenter hic locus, iustificationem nostram, ex ipsius Pauli sententia, nec ex sola fide, nec ex sola remissione peccatorum quam fides apprehendit, consistere; sed ex ipsa vitæ nouitate, bonisque operibus quæ in Christo regenerati præstare debent. *Christus traditus est propter delicta nostra, ut nos peccato moriamur, deposito veteri homine cum actibus suis. Resurrexit autem ut nos cum illo resurgamus in nouitate vitæ, quod postea in 6. capite latè Apostolus prosequitur. Hanc nouitatem vitæ, quam Christi resurrectio*

Iustificatio ex bonis operibus.

Resurrectio Christi nostram iustificationem significauit.

In Enchirid. c. 41.

Cap. 53.

partim significat, partim etiã efficit, cuiusque partim significatio & documentum (ut in 6. cap. docet) partim causa efficiens est, ut hic affirmat, *Iustificationem nostram* vocat Apostolus: quia videlicet ex hac nouitate vitæ iustificamur & iustis sumus coram Deo. De significatione dicit S. Augustinus: *Nostram ex morte veteri, qua in peccato mortui fueramus, renouatam vitam noua sua resurrectione signauit.* Et paulò post pulchre ex Scripturis docet, quomodo, quæ à Christo gesta sunt, varia in nobis gerenda significabant: *Quicquid* (inquit)

R 2 *gestum*

gestum est, in cruce Christi, in sepultura, in resurrectione tertia die, in ascensione in celum, & sedens ad dexteram Patris, ita gestum est, ut his rebatur tantum mystice dictis sed etiam gestis configurari vita Christiana qua hic geritur. Nam propter

Gal. 5. Crucem dictum est, Qui Iesu Christi sunt, carnes suas crucifixerunt cum vitijs & concupiscentijs. Propter sepulturam, Consepulti sumus cum Christo per baptismum in mortem. Propter resurrectionem

Rom. 6. Ut quemadmodum Christus resurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vite ambulamus. Propter ascensionem, sedemq; ad dexteram

Coloss. 3. Patris, Si consurrexistis cum Christo, qua sunt sunt quarite, ubi Christus est ad dexteram Patris: qua sursum sunt sapite, non que sunt super terram. Hæc Augustinus de significatione, imaginaria aliqua, quæ id significet quod conceptu sit, non in re, sed vera ac solida

Cap. 52. Vnde in præcedenti cap. dixit: Quemadmodum in Christo vera mors facta est, sic in nobis vera remissio peccatorum; & quemadmodum in Christo vera resurrectio, ita in nobis vera iustificatio. Hæc iterum Augustinus. Hoc autem in loco dicitur Apostolus, quod sicut propter delicta nostra mortuus est Christus, finisque & effectus mortis eius fuit remissio delictorum nobis procuranda; sic propter iustificationem nostram resurrexit, finisque & effectus resurrectionis Domini nostræ erat nostra iustificatio.

Non est quidem dubitandum quin in Christo tam internæ novitatis & regenera-

tionis nostræ per modum meriti, quàm remissionis peccatorum per modum precij causa efficiens fuerit, quia mortuus est propter delicta nostra, non solum pro eorum pœnis satisfaciendo, ut fieret præteritorum remissio, sed etiam diuini Spiritus gratiam pro nobis promerendo, quæ & peccata extingueret atque depelleret, & nouam in nobis iustitiam operaretur. Cæterum quia hæc diuini Spiritus gratia non propter solam mortem Christi, sed etiam propter ipsam resurrectionem Domini (ut hic Paulus loquitur) vel saltem non nisi post illa, conferenda nobis erat; unde D. Ioannes de hac gratia dixit, *Nondum erat Spiritus datus, quia Iesus nondum erat glorificatus; propterea ipsi quoque resurrectioni Dominicæ tanquam effectus causæ, ac finis medio, vitæ nouitas (quæ est resurrectio nobis congrua, ait Augustinus) attribuitur. Vnde & iterum alibi Paulus: Si Christus non resurrexit, inanis est fides vestra, & adhuc estis in peccatis vestris. Duo igitur nos hic locus docet: resurrectionis Dominicæ finem ac scopum fuisse nostram totius vitæ nouitatem (quod in 6. capite docebit latius) & hanc vitæ nouitatem, esse iustificationem nostram, id est; nos ex hac vitæ nouitate, sanctitate, puritate, ex fuga peccati, mandatorum obseruatione, bonis in fide operibus, verè iustificari, verè iustos coram Deo reputari*

Resurrectio Christi quomodo causa iustificationis nostræ. Ioan. 7.

De Spir. & lit. c. 29. 1. Cor. 15.

Quid nunc ad hæc tam luculenta verba

R 3 Calui-

Calvini
lucta cō-
tra Paulū

Calvinus? In omnem se partem vertit, ver-
tatis Evangelicæ iuratus hostis, vt tam len-
tentum iustificationis nostræ testimonium
eludat. Non possum (inquit) illis assentiri, &
secundum hoc membrū ad vitæ nouitatem referri.

Rom. 6.4

verba sint, Vt quomodo Christus surrexit a mortuis
per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ

Exceptio
friuola.

bulgarus? Nam (inquit) Calvinus de ea nouitate
causam agere Apostolus. Atqui vt pleniùs probet
de ea agat, hîc viam sternit, & ab illa

illa disputatione de fidei iustificantis neces-
sitate, ad alterâ iustificationis nostræ partem
de vitæ nouitate, sanctitate, ac iustitia, se-
rat. Quam idcirco statim in proximo capite

aggreditur, de effectibus gratiæ Christi
putans, sed de hac vitæ nouitate, quâ Christus
resurrectio tum significâdo docuit, tum enun-

ciâdo attulit, in altero mox capite pleniùs
dissert. Deinde, vt de ea nec hîc nec postea

1. Cor. 12.

quicquam amplius ageret Apostolus, quod
tamen ignorat, diuinas Scripturas, per
principale argumentū quod tractat, non
obiter dicere atque asserere, prout Spiritus

Sanctus dedit eloqui illis? Friuola igno-
ratoria hæc exceptio est.

Calvinus
assumit,
non pro-
bat.

Addit aliam: Deinde, certum est eodem
more e verūque membrum. At vnde aut
hoc certum est? more suo assumit semper
quod probandum erat. An non vere certum
est? Sicut distinctum est?

rum certo certius est? Sicut distinctum est?

fuerunt mors & resurrectio Christi; sic di-
 stinctos effectus tribuit hoc loco Paulus,
 & utrumque ad duo distincta refert. Vide-
 mus tamen quid ex eo quod assumit infert
 Calvinus. Proinde (inquit) si iustificatio renoua-
 tionem significet, propter peccata fuisse mortuum, eo
 sensu dictum esset, ut nobis mortificandæ carnis gra-
 tiam acquireret, quod nemo concedit. Vide impo-
 storis nequitiam pariter & astutiam. Quod
 nemo concedit, ait. Nempe quia ille cum suis
 sodalibus ac novis nostri temporis sectarijs
 concedere hoc non vult, ait, Nemo concedit.
 Astutia serpentina hæc fuit. Sequitur nequi-
 tia. Nam Christum propter peccata nostra
 eo sensu mortuum esse, ut non solum pec-
 catorum remissionem, sed & præterea mor-
 tificandæ carnis gratiam omnibus in eum
 credentibus impetraret, omnes illæ Scrip-
 turæ disertissime testantur, quæ docent re-
 demptionem per Christum factam non so-
 lum fuisse à reatu & pœna peccatis debita,
 sublatis inimicitijs inter nos & Deum, & sublato
 obographo decreti quod contra nos erat, sed etiã
 ab ipso peccato ac servitute eius, ut non am-
 pliùs servi peccati essemus, sed liberi iustitiæ. Hoc
 in seq. cap. docebit Paulus, sed in epist. ad
 Titum clarissimis verbis hoc docuit dicens:
 Dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab
 omni iniquitate (quod quia adhuc de sola re-
 missione peccati intelligi potest, addit:) &
 mundalet sibi populum acceptabilem, sectatorem bo-

R 4 norum

Calvini
impostura
aperitur.

Christi
mors
mortifi-
cationis
gratiã æ-
quisit.

Ephesiz. 2.
Coloss. 2.
Rom. 6. 17.

Tit. 2.

norum operum. Effectus ergo passionis Domini
 nica, qua dedit semetipsum propter delicta
 nostra, est mundare sibi populum sectatorem
 rum operum. Non autem aliter populus
 mundatur ad sectanda bona opera, quam
 per mortificationem carnis gratiam, ut Spiritus
 facta carnis mortificentur, & ut ambulet secundum
 Spiritum, non secundum carnem. Quicumque
 ergo Scripturis divinis fidem habet, con-
 dere omnino debet, *tradi Christum propter delicta
 nostra*, etiam hunc sensum habere, *ut mor-
 tificanda carnis gratiam nobis acquireret*. Quan-
 tamen si vtrumque membrum eodem per-
 neat, iustificatio nihilominus, propter quam
 Christus resurrexit, renovationem signifi-
 cabit, propter quam procurandam Christus
 morti traditus est. Tam enim mors quam
 resurrectio Christi, & mors eius magis pro-
 prie (ut nuper diximus) vtrumque pro-
 rabadit.

Friolis ergo Calvini exceptionibus de-
 pulsis, videamus quem ille his verbis sensum
 affingat. Ergo (inquit) quemadmodum mortis
 dicitur propter peccata, quia soluta in mortem peccato-
 rum pena nos a mortis calamitate liberavit; ita
 dicitur suscitatus ad nostram iustificationem, quoniam
 suam resurrectione vitam nobis solide instravit.
 Quid hic mortem Calvinus dicat, quid vi-
 tam, sequentia eius verba elucidant: Primum
 enim manu Dei percussus est, ut in persona peccato-
 ris peccati miseria desungeretur: deinde in vitam
 restitutus.

Calvini
 expositio
 propria
 absurdif-
 sima .mo.

num exaltatus est, ut iustitia ac vita suos donaret. De iustificatione ergo imputativa adhuc loquitur. atque hoc ipsum confirmabit quod statim sequetur proximo capite. Hæc ille. Ergo mortis nomine damnationem intelligit; vitæ verò, iustitiam Christi nobis imputatam. Sed nec vitæ nomine apud Paulum aut alibi in Scripturis imputativa iustitia unquam vocatur; nec aliquid vitale est talis iustitia, sed nuda denominatio, eaque inanis; nec iustificatione propter quæ Christum resurrexisse Paulus hic dicit, probavit Calvinus ita debere accipi; nam quæ ad probandum attulit, futilia fuisse ostendimus. Sed super hæc omnia tam crassa & aperte mædax hæc interpretatio Calviniana est, ut ipsimet Paulo aperto ore contradicat.

Calvini expositio Paulo contradicit.

Paulus enim, ut supra attulimus, infra dicit: *Vt quomodo Christus resurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus.* Ostendit vitam resurrectione Christi nobis instauratam, non esse aliquam ipsius iustitiam nobis imputatam, sed esse novitatem vitæ in nobis, & quam nos ambulando in ea exercemus, quæ illa resurrectio partim significat & docet, partim effecit & procuravit.

Resurrectio Christi iustitia nostra imputativa esse non potest.

Præterea, quum resurrectio Christi à mortuis nullus fuerit iustitiæ actus, sed gloriæ ipsius demonstratio, illa nobis ad iustitiam imputari non nisi stultissime dicitur. Si enim Christi iustitia nobis ad complementum iustitiæ esset imputanda, necessario ipsius iustitiæ

R 5 iustitiæ

stitix in Christo aut actus aut habitus in
 ligi debet. Propterea quum de iustitia
 imputatiua fabulantur heretici, de Chi
 morte ac passione imprimis, tum de con
 gis complemento per Christum pro
 praestito fabulari solent. Atqui resurrectio
 Christi quam, quæso, legis partem imple
 cuius mandati, executio erat loco nobis
 praestita? aut quis iustitiæ actus nobis im
 putandus? Quid hîc narrat Calvinus? Ius
 ficatio nostra, propter quam Christus resurre
 xit, est iustitia imputatiua, & nobis im
 tatiue donata, ad vitæ nostræ compleme
 tum, eamque solide in nobis instauranda.
 Ergo sicut in reliqua Christi iustitia im
 tatiua nos legem implere, Deo pro peccatis
 satisfacere, obedientiam, quam lex flagit
 perficere non possumus nec tenemur, quæ
 Christi obedientia, satisfactio, totaque
 iustitia cumulatissimè ab eo praestita nobis
 imputatur; eodem modo nec nos resurre
 à mortuis poterimus, vt cum Christo resurre
 nemus, quia eius resurrectio nobis imputatur,
 eius resurrectio vitam nostram solo
 instaurat, non aliquid nobis conferendo
 suam nouam gloriæ vitam nobis imputando.
 Huc tendit, in hoc resoluitur præclara Cal
 uini hoc in loco interpretatio. Sed hæc
 cæcitate meritò percutiuntur, qui ad fulge
 rem in diuinis Scripturis veritatem, luce
 meridiana clariorem, vltro oculos claudunt.

tes, in tenebris palpant; sui que cerebri commenta prosequentes, in maximas absurditatu foueas caeci cadunt. Propter quam enim iustificationem nostram Christus resurrexit, alia ipsius Pauli verba à nobis prolata luculentissimè docuerunt. An autem iusticiam imputatiuam proximo capere Paulus confirmet, in eo videbimus. Sanè proximi capituli disputatione iusticiam imputatiuam efficacissimè iugulari, donante Deo ostendemus.

Ceterum hac Caluini disputatione & presentis textus de prauatione lecta, quis vnquam existimaret, ipsummet postea Caluinum prorsus sibi contraria docere? Hoc in loco, vt quod Paulus dixit, *Resurrexit propter iustificationem nostram*, ad vitæ nouitatem nullo modo pertinere ostenderet, ait primùm, vt *runque membrum, traditus est propter delicta nostra & resurrexit propter iustificationem nostram*, eodem pertinere, moxque infert, *Proinde si iustificatio (in posteriori membro) renouationem significet, propter peccata fuisse mortuum (in priori membro) eo sensu dictum esset, vt nobis mortificanda carnis gratiam acquireret, quod nemo concedit, id est, quod tanquam absurdissimè dictum reijciendum censet.* Hæc in hoc loco Caluinus. At verò idem Caluinus infra ad cap. 6. huius epistolæ ad Rom. ad vers. 4. tractans illa verba Apostoli, *Consepulsi sumus ei per baptismum in mortem, vt quomodo Christus surrexit à mortuis*

per

Caluinus
sibi ex di-
ametro
cõtrarius.

per gloriam Patris, ita & nos in nouitate uita
 bulemus, hunc in modum scribit: Hæc est
 loci doctrina, quod mors Christi efficax est ad
 quiritiam carnis nostra extinguendâ ac profigandam
 resurrectio uero ad suscitandam melioris natura
 uitatem. Videat nunc Lector an non differ
 simè illud ipsemet concedit, de quo an
 dixit, Nemo concedit. Hic dicit mortem Ch
 sti efficacem esse ad nequitiam carnis nostra exting
 uendam & profigandam. Ibi negauit quod eadem
 Christi mors mortificanda carnis gratiam con
 ferret. Imò plus hinc dicit, quam ibi negauit.
 Plus enim est, efficacem esse mortem Ch
 sti, quam gratiam acquirere: plus etiam est
 carnis nequitiam extinguere & profigare, quam
 carnem mortificare. Rursum, quum hoc
 eo resurrectionem Christi uitam nobis
 statuere doceat, iustitia imputatiua suadet
 nando, in uerbis iam ex cap. 6. citatis
 mat resurrectionem Domini efficacem esse
 ad suscitandam melioris naturæ uita
 Et iterum uerbis clarissimis idem repe
 Hæc duo (inquit) inter se indiuiduo nexu con
 reterem hominem Christi morte aboleri, ut eadem
 resurrectio iustitiâ instauret, nosq; efficiat nouas
 turas. An non iterum quod hinc de Christi
 resurrectione disertè negauit, in alio loco
 profus confitetur, adeoque Christi resur
 rectionem renouationis nostræ causam effica
 cem statuit? At enim, nosq; efficiat nouas
 turas.

Quo teneant vultus mutantem Protea nodo?

Aur cui alsimilabo impostorem hunc? Audi de ariolo quodam apud nostros, qui quum in nobili quadam familia ariolandi & de fururis diuinandi artem sibi vendicaret, & rogatus à quodam ex domesticis aliquò profecturo, serenane illa dies futura esset an non, vt pallium secum aut deferret aut non deferret, ei respondisset pluuiam haud dubie eo die casuram, ideoque consultum fore vt omnino pallio se muniat; altero verò idem interrogante, contrarium respondisset, tempus planè serenum, nec pallio opus fore; vtroque hominis consilium sequuto, quum posterior bene complutus domum rediens, cum ariolo expostularer, deceptum se ab illo nequiter fuisse; respondit ei nebulo: Male me intellexisti: planè contrarium tibi dixeram; cuius rei fidem mihi faciet sodalis tuus, quem disertè monui tempus fore pluuiosum. Quo id attestante, suam adhuc in familia fidem & existimationem ariolus tutatus est, altero illo bene compluto ab omnibus deriso. Eundem hinc ludum impostor iste Calvinus ludit. Ad diuersos Apostoli textus de eadem re quasi interrogatus, diuersa respondet. Rogatus cap. 4. an illud Apostoli verbum, *Resurrexit propter nostram*, de nouitate vitæ, quam Christi resurrectio aut docet aut efficit, intelligen-

Calvinus
ariolo im-
postori cō
paratus.

telligendum sit, negat proflus, & plura
 minatur, vt illic operosè respondere & ex
 pallio defensionis veritatem munire nec
 nobis fuerit. Rogatus cap. 6. an illa Ap
 verba, *Vt quemadmodum Christus surrexit a
 tuis, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus,*
 ceant quòd per Christi resurrectionem
 instauretur, & nouæ creaturæ credentes
 ciantur, affirmat rotundè, & omnia
 pronunciat, vt priorem suam communi
 nem & veritatis negationem non nisi
 iam fuisse appareat. Sic impostor ille
 apud suos fidem & auctoritatem tuetur,
 si à nobis vrgeatur veram & orthodoxam
 sententiam ad Rom. 6. tradidisse, respon
 quòd eum non intelligimus, quia ad Rom.
 proflus contrarium docuerat. Cæterum
 se res haber. Hic ad Rom. 4. verba
 clara & aperta voluit (quantum in ipso
 eludere, & quàm diu aliquo fucò se
 potuit, reluctari. Sed ad Rom. 6. verba
 xtus clarissima ad ipsam veritatem plene
 pronunciandam eum vel inuitum adegerat
 quod eo in loco iterum annotabimus.

P
 Adam
 Adam
 nobis à
 Porro
 enume
 censent
 seuerat
 1. In
 Deu
 A
 manda
 fide iul
 de cert
 legere
 ca exen
 Cio he
 sequitur
 verbis
 assertio
 quàm
 Deo si
 conseq